

סרון זהבי ניר ז"ל
בן 23 בנפלו

סרון זהבי ניר ז"ל

בן אילנה ואברהם
נולד בהאון

י"ז בתשרי תשט"ז, 3/10/1955

תאריך גיוס: נובמבר 1973

נפל בקרב במבצע שלכת

ד' בסיון תשל"ח, 9/6/1978

שרת בחטיבת הנח"ל

יחידה: גד' 50

מקום נפילה: דהר אל בורג'

אזור: לבנון

נקבר בירושלים - הר הרצל

אזור: ד, חלקה: 5, שורה: 5, קבר: 1.

קורות חיים

בן אברהם ואילנה. נולד ביום י"ז בתשרי תשט"ז (3.10.1955) בקיבוץ האון. כשהיה בן שש עברה משפחתו לירושלים, והוא התחיל את לימודיו היסודיים בבית-הספר 'בית הכרם'. לאחר שנתיים עקרה משפחתו לחדרה. שם המשיך וגם סיים את לימודיו היסודיים בבית-הספר 'קפלן'. לאחר-מכן התקבל לפנימייה הצבאית שבחיפה, שם השלים את לימודיו התיכוניים במגמה ביולוגית.

מטבעו היה ניר חברותי מאד, מעורה בחיי החברה בפנימייה ומתלמידה המרכזיים. חוג ידידיו היה רחב והכול אהבוהו בזכות עליזותו, חביבותו ומשום שהיה חבר למופת, המוכן תמיד לעזור לזולת. בתום לימודיו בפנימייה יצא ניר לטיול באירופה.

בתחילת נובמבר 1973 התגייס ניר לחיל-הצנחנים ונשלח לסיני כחייל מן השורה. לאחר-מכן שירת בצפון הארץ ונטל חלק במלחמת ההתשה עם הסורים. ניר עבר קורס מ"כים. ביולי 1974 סיים קורס-קצינים. במסגרת תפקידו שימש כמדריך בקורס קצינים. כמפקד מחלקת-טירונים, כמדריך תול"ר, כקצין מבצעים בחטיבת הבקעה ומ"מ קצין-אג"מ. כמפקד פלוגה בסיירת 'שקד', ולאחרונה כמפקד פלוגת-טירונים בגדוד 50.

הוא היה קצין מעולה ומידת אחריותו ודרך מילוי התפקידים שהוטלו עליו היו לשם-דבר ביחידה. פקודיו אהבוהו בזכות יחסו האנושי ובזכות חוש הצדק וההגינות שהנחו אותו בהתנהגותו עמם. במהלך שירותו נרקמו בינו לבין רבים מאנשי היחידה יחסי חברות. ואט-אט נאסף סביבו מספר רב של חברים שאהבוהו, כיבדו אותו והעריכו אותו, כאדם, כחבר, כקצין וכמפקד.

בנובמבר 1975 סיים את שירותו הסדיר והתנדב לשירות-קבע. באפריל 1978, לאחר

סרן זהבי ניר ז"ל

שהשתתף במבצע ליטני ביקש לצאת לחוץ-לארץ כדי לבקר את משפחתו שעשתה בצרפת, עקב תפקידו של האב כשליח אגרקסקו במרסיי. בקשתו אושרה והוא בילה עם משפחתו שם כחודש ומחצה. עם שובו, חזר לתפקידו בצבא וכארבעה ימים לאחר-מכן, ביום ד' בסיון תשל"ח (9.6.1978) נפל בקרב בדרום הלבנון.

הובא למנוחת עולמים בבית-העלמין הצבאי שבהר-הרצל בירושלים. השאיר אחריו הורים, שני אחים ואחות. לאחר נפלו הוענקה לו דרגת סרן.

בהספידו את ניר אמר מפקד-החטיבה: "ניר היה מאלה שבשעת מבחן כל אחד רצה אותו לידו. ניר היה מאלה שאפשר היה לסמוך עליו במאות האחוזים. כשידעו שיש משהו שקשה לעשותו, היה זה ניר שנבחר להיות הראשון. אני מאמין שבפעולה שניר לקח בה חלק, מנענו אבדות, ואולי זה שכרנו למרות שהתשלום הוא כבד..."

מפקד הגדוד כתב: "בתקופה האחרונה פיקד ניר על פלוגה בגדוד ומילא את תפקידו זה בצורה מעולה, תוך גילוי דוגמה אישית למופת. אין לתאר במילים את הצער והיגון הקודר בו שרויה היחידה מאז מותו של ניר..."

מפקדו בקורס-קצינים הקדיש את החוברת 'האדם והמלחמה', שהוצאה בשנת 1981 לזכרו של ניר, וכך כתב: "בדמותו של ניר שלובים היו חיוניות ומרץ בלתי-נלאים, העזה ואומץ ויכולת הגות ומחשבה מבוגרת ופורייה, והוא שימש לי, הקשיש ממנו, מודל ודוגמה של הקצין הצעיר בצה"ל".

לזכרו הוקם חניון נ"ו (ניר ויפתח) בכניסה למושב שתולה.

כמו-כן מתקיים מדי שנה מירוץ עממי ע"ש ניר זהבי, בשכונת בית אליעזר בחדרה בחודש אוקטובר, במירוץ משתתפים תלמידים מכל בתי הספר בחדרה ונציגות מהפנימייה הצבאית ויחידות צה"ל שבהן שרת: צנחנים, נח"ל, וסיירת 'שקד'-גבעתי.

נִיר זֶהבִי

ניר, בן אילנה ואברהם, נולד ביום י"ז בתשרי תשט"ז (03-10-1955) בקיבוץ האון. כאשר היה בן שש עברה משפחתו לגור בירושלים, שם החל את לימודיו היסודיים בבית הספר הממלכתי "בית הכרם". לאחר שנתיים עברה המשפחה לחדרה, ונִיר המשיך ללמוד בבית הספר הממלכתי "קפלן" שבבית אליעזר. את לימודיו התיכוניים עשה נִיר בפנימייה הצבאית שליד בית הספר הריאלי בחיפה, אותה סיים במגמה הביולוגית. בתום הלימודים וטרם גיוסו לצה"ל יצא נִיר לטיול באירופה. ב-4.11.1973 התגייס נִיר לצבא, ליחידת הצנחנים, ונשלח לפאיד. אחר כך שירת בצפון, במלחמת ההתשה עם הסורים. עבר קורס מכ"ם וביולי 1974 סיים קורס קצינים. תפקידו כקצין היו מגוונים: מדריך בקורס קצינים, מפקד מחלקת טירונים, מדריך תול"ר, קצין מבצעים בחטיבת הבקעה ומ"מ קצין אג"ם, מ"פ בסיירת שקד ולבסוף - מ"פ טירונים בגדוד 50.

בחודש נובמבר 1975 סיים שירותו הסדיר והתנדב לשירות

נִיר זֶהבִי

קבע. באפריל 1978, לאחר שהשתתף במבצע ליטני, יצא לחו"ל לבקר את משפחתו ששהתה בצרפת עקב שליחותו של האב. כחודש ומחצה בילה עם משפחתו וחזר ארצה. לאחר ארבעה ימים, ביום ד' בסיון תשל"ח (09-06-1978) נפל בקרב בדרום לבנון. לאחר נפילתו הוענקה לו דרגת סרן.

ל ד מ ו ת ו

נִיר הִיה בֵּעַל רוּח טוֹבָה וְעִלְיָזָה, חֲבֵרוֹתֵי מֵאֵד וְחֵבֵר לְמוֹפֵת, הַמוֹכֵן תְּמִיד לְעִזּוֹר לְזוֹלָת. בְּזִכּוֹת עֲלִיזוֹתוֹ וִיחֲסֵי הַחֲבֵרוֹת הַטּוֹבִים שְׁקִיִּים, הִיה לוֹ חוּג יְדִידִים רַחֵב מֵאֵד. כֵּבֵר בְּפָנִימִיָּה הִיה מְעוֹרָה בְּחַיֵּי הַחֲבֵרָה וּמַעֲמוּדֵי הַתּוֹךְ. בְּמַהֲלֵךְ שִׁירוֹתוֹ הַצְּבֵאֵי נִרְקְמוּ יַחֲסֵי רַעוּת הַדּוֹקִים בֵּינּוּ לְבֵין רַבִּים מֵאֲנִשֵּׁי יַחֲדוֹתָ. יַחֲסוּ הָאֲנוּשֵׁי לְזוֹלָת וְחוּשׁ הַצַּדֵּק וְהַהֲגִינּוֹת שְׁלִיוּ אוֹתוֹ הַבִּיאוּ לְהַעֲרִכְתּוֹ כְּאָדָם וְכַמְּפַקֵּד, הֵן עַל יְדֵי פִיקוּדֵיו וְהֵן ע"י מְפַקְדָיו.

ניר זהבי

מפקדו בקורס קצינים כתב עליו:

בדמותו של ניר שלובים היו חיוניות ומרץ בלתי נלאים, העזה ואומץ ויכולת הגות ומחשבה מבוגרת ופוריה. הוא שימש לי, הקשיש ממנו, מודל ודוגמא של הקצין הצעיר בצה"ל.

מסירותו לתפקיד ולצה"ל - לא היה לה גבול. לאחר הביקור אצל משפחתו בצרפת, חזר ארצה השכם בבוקר, בשעה 02:00. מיד עם בואו טילפן למג"ד והודיע לו: "הגעתי". המג"ד שאל: "אתה רוצה שנשלח ג'יפ עכשיו או שתגיע בבוקר?" ניר הבין כי משהו קורה. כעבור שעתיים נסע לגדוד. החבילות שהביא מחו"ל זרק על מיטתו, בלי לפרק אותן.

ביום ששי נפל בקרב.

ניר זהבי לפני חייליו במופע מסע כומתת. עשה רעש בכל מקום שהגיע אליו

הלוחם שעשה חיים משוגעים

מאת אביחי בקר

סרן ניר זהבי התגרה תמיד במסדר הצבאי, אך גם קשר בו את גורלו

ניר זהבי - 21 שנה למתו - היה הנכר מבין ארבעת ילדיהם של אילנה וצ'צ'יק (אברהם). הוא היה פרא שובה לב ובחור עם שיגור נח, שאיפיו בעיקר את שירותו הצבאי. הוא נולד בקיבוץ האון, גדל בחרדה בשכונת בית אליעזר, למד בחיפה, ונודע ברדף אל-ברדג' לפני שמלאו לו 23. סרן זהבי נקבר בהר הרצל בירושלים.

בבית הספר היסודי הוא היה אימת המורים. לצד התעודות המצוינות שקיבל, הוא היה גם אלוף המעללים. עונשיו בנוסח לכתוב אלף פעם "אין להפריע בזמן השיעור" היו עניין שבשגרה למרות זאת, תמיד סלחו לו. היה ברור שהוא חף מכל זדון. לשראת התיכון, ההורים הבינו שהם חייבים למלט אותו לפנימייה הצבאית בחיפה. שם, הם חשבו, ילמי דו את הילד משמעת מהר.

בפנימייה הוא המשיך לתת רדוד לארגוניו. הוא היה מודע מיומיו המוברי לתת כמחזור: פה גורל, שחצו חוצפון, שנון, פויו, מהיר להתכנס, כריזמטי וקפריזי. הוא היה מנהיג חברתי ואהוב הבנות. שאיפתו בחיים, כך

בראש, הוזהר הסודר על ידי הסגל, אבל זהבי לא הוריד ווליום. בגמר הקורס הוא קיבל ציון אבי (הציון הגבוה ביותר) במנהיגות, בתפישה טקטית, בידעית והיחיד ובכושד גופי. ני לא כך במשמעת. כפסע היה בינו לסילוק. באחד ממעשי השטיות שלו שילשל בהבלים מקימה רביעית מכשיר קשר, כדי לחסוך בצורך לרדת למסדר עם המכשיר על הגב. המכשיר נפל ולרוע מזלו התנפץ לרגלי המג"ד. בו במקום העלו את זהבי למפקד בית הספר, להליך הדחה. בסופו של דבר החלט שהוא יופיע למסדר הסיום כרגיל, יקבל את הדרגה, אבל בהתפור הטקס יובל לכלא 6. מבחינתו של זהבי זה היה סידור הוגן. כשגמר לרצות את הער נש, חזר לבה"ד 1 להיות מד"כ (מד"ר כלואים).

התחנה הבאה היתה יחידת ה"ער רב" של חטיבת הצנחנים. הוא היה כמלך הבקעה.

שלו, סתם כשעשוע, אנשים דרכו רובים זה לעבר זה. בתרגילים הוא דימה לחיילים שדה קרב באמצעות ידי בסמוך להם. פעם אחת זה עלה לו בפצוץ זהבי החזיק לכלא, בשנית.

וכך אצל זהבי משפט רדף משפט (באהר המוקדים, למשל, הוא יזה במסכה מנוע של רכב צבאי שעיצבו אותו). למרות הכל, הושרא בצנחנים ועלה עם גרוד 202 לתעסוקה מבצ' עית בגודת החרמון.

פעם אחת הגדיש את הסאה: "אתם מביישים את הברולים שעלייכם", אמר למפקדיו, בעקבות נזיפה שקיבל. ממקום התעסוקה המבצעית נסע לביתו, "תקראו לי רק אם יהיה משהו מעניין", אמר. בצנחנים לא רצו לשמוע עליו יותר והוא נשלח להיות קצין מבצעים בחטיבת הבקעה. שם הוא נרגע. זו היתה תקופתו הצבאית היפה ביותר והוא הרגיש כמלך הבקעה.

כדי להתמנות למפקד פלוגה, הוא נענה להצעה לעבור ליחידת "שקר". אך הוא לא האריך ימים בתפקידו - הפעם שלא באשמתו - כי היחידה פורקה.

זהבי חזר לצנחנים כמפקד פלוגה בגרוד 50. במבצע ליטני פעל באחד ראם אל-נקרה. מרי פעם חזר לטורו: כשזוהה, למשל, באחד הכפרים, מסיקף אר"ם צרפתי המנסה לבוח רכוש נטוש, הוא הרקיד אותו באמצ' עות ירי למינו ולשמאלו.

אחרי מבצע ליטני, בהמתנה לקר דום, נענתה בקשתו לצאת לחופשה אצל הוריו ששהו באותה תקופה במרסיי. לפני שחזר אמר לו אביו: "אתה ניר, רק אל תמות לי בשביל בגין".

תמישה ימים אחר כך, מדרום לצי"ח, בפשיטה על בסיס ימי של ארגון "ספטמבר השחור", נודעו סרן יפתח עיין וסרן ניר זהבי, שניהם מאתו מחזור בפנימייה הצבאית. על הפער לה ברדף אל-ברדג', מבצע "שלכת", שבו השתתף כוח משולב של צנחנים ושייטת 13, פיקד אמנון ליפקין, או אל"מ, מח"ט הצנחנים. משפחת זהבי שומרת אתו על קשר הדוק. כשרצו לפטר את צ'צ'יק מעבודתו בביטוח הלאומי, התערבות טלפונית של דרמטכ"ל הביאה לביטול הגזירה.

"אני לא יודע איך", מספר האב, "אבל זהבי לפני שקרה לנו האסון, תמיד כשהייתי נוהג במכונית, היה תוקף אותי מין חיונין כזה שבו ניר בני שוכב ביני לבין השמשה הקר"

אתו ונפצע קל, הרביעי יפתח עיין נודע ונפטר פונתה מיד. באותו רגע אירע פיצוץ. בין הדיסות המבנה נמצאה לאור, מכן גופתו של זהבי תהליך חילוץ היה מסוכן. "אני לא מחפש אשמים, לא חופר, אין לי כעס על אף אחד. למרות שיש הרבה שאלות פתוחות, למה נהגו כך ולא אחרת, הדברים האלה פשוט לא מעסיקים אותי", אמר צ'צ'יק.

צ'צ'יק זהבי מאד נהרץ באשר לתגובותיו של משפחת שכולות כלפי רשויות המדינה. הוא רואה בואת "השתלטות הרסנית שמגיעה הם נקמה. גם אנחנו לא נעשינו בריאים ועשירים מאז שניר נהרג. אני גם מתנגד ור"ף לשימוש שנעשה במשפחת שכולות לצרכים פוליטיים, לא משנה מאיזה צד של המפה. למרות שאני חושב שהגיעה השעה לצאת מרצועת הביטחון, לדעה שלי אין שום עדיפות בוויכוח הציבורי".

זהבי האב חיבר נוסח יוכר משלו: הקדיש שלו נקרא בעברית, ולא כפי שנהוג בארמית. הוא שואף לגבש טקס שיהיה חילוני למהדרין, שחון צבאי לא יודוך במקום. בכל אוכרה משפחתו של ניר משמיעה מעל

מית, כשהוא מת. תמיד חששתי לניר.

"אני נדהם", אמר האב צ'צ'יק, "כשאני צופה בטלוויזיה איד הורים שכולים טריים עומרים וקופים מול המצלמות, דקות אחרות בלבד אחרי שניתנה עליהם המכה, ומספרים בשטף מי היה בנס. זה לחלוטין לא מובן לי". הוא, אף שעבר כבר דור, פשוט לא מסוגל. כשהוזמן באחד מימי היסרון האחרונים ליומן הצדה ריים של "קול ישראל", כדי לספר בשירור חי על החיים בלי ניר, הוא לקח כדור הרגעה. אבל אפילו זה לא סייע לו. מול המיקרופון נשבר, בלי הספק לומר מלה.

מדי אוקטובר, ביום ההולדת של ניר זהבי, באים אל ההורים החברים מהפנימייה לארוחה שכבר היתה למסורת. כל שנה נערך מרוץ מסודר תי לזכרו בשכונת נעוריו, בית אליעזר. ליד מושב שתולה הוקם חניון

"היית מת", פלט זהבי לעבר וילנאי, על החלטה שלא הסכים לה. הנוכחים היו בטוחים שבמקרה הטוב הוא ייזרק מהחטיבה. לתדהמתם, וילנאי קיבל את עמדתו של ניר

בוטה ככל שהיה, הממונים עליו זיהו בו את פרץ הנעורים שבו למוסכמות. הוא הילך עליהם קסם. בשבילם הוא היה השתקפות כל מה שהם לא, או מה שהם היו בעבר

הקבר קטע שחיבר אחד מבני המשפחה. אלה שקל על כל מלה, מהחמיר שית ואילך, הבטיח פעם האב לבתו הצעירה שרון בתנאי שתקרא דברים שחיברה. היא התמוטטה במלה השלישית. שרון היתה בת שש כשניר נהרג. לימים, כשהתגייסה, הלכה לצנחנים לגרוד "פתן" שאימץ לו את מורשת גרוד 50 ההיסטורי. "חשבתי שאם אשורת בצנחנים כמון זה יעזור לי להתגבר, אבל מתברר שטעיתי", כתבה רשימה לאח שלא הכירה. "בג" דוד לא הפסקתי לדמיין אותו... תמיד שאלתי את עצמי איך אתה היית נוהג... יש מי שדואג שכמעט כל חודש נבלה כהלוויה של מישהו, או שנבקר בבית חולים", כתבה לו על המציאות בלבנון שבעצם לא ממש השתנתה מאז ועד עתה.

פעיל המנצח את זהבי ואת יפתח עיין. "אני רוצה שכולם יידעו מי היה ניר", מודה צ'צ'יק במידה מסוימת של כפייתיות. עד שיצא ספר הויכוחון הוא הסתובב תמיד צמוד לשתי מזור דות שבהן היה כל חומר הגלם שנאסף. עשר שנים הוא התנהל כך. היעד העיקרי של מבצע "שלכת" היה בית רו קומתי. זהבי היה ראשון בחוליה הקרמית של הכוח שעליו פיקד מפקד גרוד 50, סא"ל יאיר רפאלי. הוא ודק רימון לעבר החלון, אלא שזה נהרף על ידי הסככה. אש מורפסת הבית עיכבה את התקדמות. זהבי כמוביל טיפס דרך גרם המדרגות החיצוני. לפני שהגיע לקר מה השנייה נפגע מצדוד ריות וכני ראה נודע במקום. ללחום שאודיו היה מעצור בנשק, השלישי עקף

כתב בספר הבוגרים, היא להיות סופר קרבי. הוא וחבריו התגייסו בנר במבר 73. כשנהרג בתאונה הראשון שבהם, חוקאל עזרי, התחברה נטעה לזכרו חורשה ליד קיבוץ גזית. "אנח" נו עוד נפריח את השממה", זרק זהבי בריחה מקאברית.

הוא התגייס לצנחנים, לגרוד 890, לפלוגה שלחמה במלחמת יום כיפור בחווה הסינית. זהבי, שלא היה שותף להיסטוריה שלהם, יישר אתם קו יחסית בקלות. לפני שיצא לקורס קצינים זומן לראיון אצל המג"ד. זה נתן לו לחכות שעתים, ולהובי נמאס. "שיחכה לי כביוב", אמר, ארוז את חפציו ונסע לקורס קצינים בלי שפגש במג"ד.

גם כבה"ד 1 עשה רעש וצלצולים. כמה שאתה קטן, אנחנו נקצר אותך

יד לבנים - חדרה

ניר זהבי
בן אילנה ואברהם זהבי

03/10/55
09/06/78

י"ז בשתרי תשט"ז
ד" בסיון תשל"ח

נולד ביום
נפל ביום

התקיים המרוץ ה- 32 ע"ש ניר זהבי

מרוץ חדרה המסורתי ע"ש ניר זהבי התקיים בפעם ה- 32 ברציפות במסגרת פעילויות מח' הספורט של העמותה לתרבות הפנאי ועיריית חדרה.

המרוץ אשר נערך לראשונה בפארק נחל חדרה המקסים כלל 3 מקצים: תחרותי למרחק 5 ו- 10 ק"מ לבוגרים, תחרותי למספר מרחקים לבתי הספר ועממי.

החל מעלות השחר ובמזג אוויר נעים החלו להתבקץ רצים מכל רחבי הארץ על הדשא בפארק לתרגיל חימום, קבלת ערכת השתתפות והנחיות לקראת המרוץ ל- 10 ו- 5 ק"מ, אשר פתח את יום התחרויות.

שובל צבעוני של מאות רצים יצא לדרך הגישה לפארק, במקביל לים ועד לשכונת חופים בדרום וחזרה לפארק, מסלול נוח ומישורי אשר אובטח ונסגר לתנועה ע"י המשטרה. המקצים הבאים של בתי הספר הוזנקו למרחקים שבין 3,000-600 מ' שלקראת הסיום בפארק זכו הרצים לעידוד של תנועת הצופים ושל ילדי בתי הספר.

לסיום, נערך המרוץ העממי בהשתתפות כ-1,100 רצים מכל בתי הספר בעיר, קבוצה מגודר 101 של הצנחנים, הנחל והפנימייה הצבאית בחיפה.

הריצה אופיינה בסדר מופתי עם שלל צבעים ותלבושות ושלטים

עו"ד טל אליהו, סגנית ראש העיר חדרה יחזקאלי, חבר המועצה עו"ד יניב דרעי, הגברת אילנה זהבי, מנכ"ל על"ה אייל עפגין, המפקחת על החינוך הגופני ד"ר אילנה ארליך, מנהל מחלקת הספורט אילת בן משה ומנהל מדור הספורט זכריהו דנין.

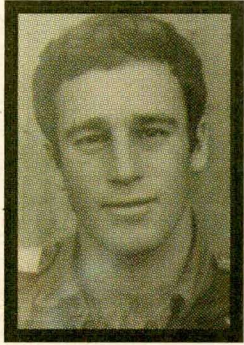
לאחר ברכת ראש העיר, ממלא מקומו ואילנה זהבי, סיפר קצין הצנחנים את סיפור הקרב שבמהלכו נפל ניר.

ניר נולד בשנת 1955 בחדרה, למד בבית ספר קפלן ולאחר מכן התקבל לפנימייה הצבאית בחיפה, בנובמבר 1973 התגייס לצנחנים, סיים קורס קצינים, שימש קצין מבצעים בחטיבת הבקעה, מפקד פלוגה בסיירת שקד ומפקד בגדוד 50.

בטקס הסיום הוענקו גביעים ומדליות לזוכים כמו כן הוענקו גביעי הוקרה למזכירת מחלקת הספורט שירה כהן וזכריהו דנין שפרש לגמלאות על התרומה רבת השנים בארגון המרוץ.

שאותן נשאו בתי הספר. האירוע הופק ע"י מחלקת הספורט הפועלת במסגרת על"ה וברשותו של אילת בן משה כשלצדו מנהל מדור הספורט וזכריהו דנין מזכירת המחלקה שירה כהן וסייפן חדד. טקס הסיום והענקת הגביעים אשר אותו הנחה נדב ליפשיין, נערך בנוכחות ראש העיר מר צביקה גנדלמן, ממלא מקומו ויו"ר על"ה

ניר זהבי ז"ל. "היה סוס פרא"

רצים לזכרו

ניר זהבי בן ה-22 נפל שבוע אחרי שארגן תחרות ריצה לקהילה היהודית בצרפת, ועל שמו מתקיים בעיר מרוץ שנתי. אמו אילנה: "בוגי יעלון, אמנון שחק ומתן וילנאי עדיין זוכרים אותו"

ואהב להתקיל אותם בשאלות ללא תשובות. מצד שני הוא היה מנהיג חיובי. אמרו לי שללמד אותו היה כמו לאלף סוס פרא", מספרת אילנה. לאחר מכן המשיך לפנימייה הצבאית בחיפה. בתחילת נובמבר 1973 התגייס לחיל הצנחנים, והספיק ליטול חלק במלחמת ההתשה. לאחר שהשתתף במבצע ליטני באפריל 1978, יצא לבקר את הוריו במרסיי, וארבעה ימים לאחר שחזר לארץ נפל, בתשיעי ביוני, בקרב בלבנון.

מפקד הפעולה בה נהרג, היה מח"ט הצנחנים דאז אמנון שחק, שספר לו: "ניר היה מאלה שבשעת מבחן כל אחד רצה אותו לידו. כשידעו שיש משהו שקשה לעשותו, היה זה ניר שנבחר להיות הראשון. אני מאמין שבפעולה שניר לקח בה חלק מנענו אבדות, ואולי זה שכרנו למרות שהתשלום הוא כבד". מפקד אחת החוליות באותו קרב היה הרמטכ"ל של היום, בוגי יעלון.

אילנה מספרת שפוטנציאל הסכנה לא מש גם משיחות הסלון שערכו במשפחה: "כשהוא היה אצלנו, הוא סיפר על כל מיני פעולות שהוא השתתף בהן. בעלי אמר לו: 'אל תרוץ כל הזמן קדימה', והוא ענה: 'אבא, אתה הרי לימדת אותי שלכל כדור יש כתובת'. בעלי אמר לו: 'זה לא אומר שאתה צריך לעשות לו חיים קלים ולעמוד עם דגל, תרדג שיתאמץ לראות אותך'."

לזכרו של ניר הוקם גם חניון בכניסה למושב שתולה, לשם עולה המשפחה מדי שנה בחג שבועות. אילנה מספרת שגם אלו שהכירו אותו לפני שנים, עדיין זוכרים אותו: "מתן וילנאי הכיר אותו, ואמר לנו את זה. לפני כמה חודשים נפגשנו עם האלוף אודי שני, שהיה חניך שלו בפנימייה הצבאית, ואמר לנו: 'אחרי 35 שנים אני זוכר אותו ואני יכול לספר את כל החוויות שלו שם'."

משפחת זהבי. "הלך לנו מנהיג"

עמדת ליד המיטה שלו ואמרתי לה שזו הפעם האחרונה שהיא רואה אותו... כמוכן שהתכוונתי בגלל שהוא טס חזרה. בעלי אמר לי: 'מה פתאום הפעם האחרונה, את עוד תראי אותו עוד הרבה זמן'. זה משפט שחרות בזיכרוני."

ניר זהבי נולד בקיבוץ האון. כשהיה בן שש עברה המשפחה לירוש"לים, ולאחר שנתיים התיישבה בחדרה. הוא למד בבית הספר "קפלן" בבית אליעזר. "הוא היה ילד פרוץ בבית הספר, הוא שיגע את המורים

לאחר שסיים את תפקידו כמפקד פלוגת טירונים בגדוד 50 של הנח"ל המוצנח, הגיע סרן ניר זהבי ז"ל, בן ה-22, לבקר את הוריו שהיו באותה עת בשליחות במרסיי שבצרפת. "אחרי שנה וחצי שלא ראינו אותו, הוא היה איתנו שם משך שישה שבועות", משחזרת אמו אילנה. "הוא היה בין שני תפקידים בצבא ובילינו שם חודש וחצי מטורפים. הוא ארגן את כל הקהילה שם, וערך להם חגיגות יום עצמאות. הוא היה מהכריזמטיים האלה, שאחרי חמש דקות כולם חברים שלו". לאחר שהסתיימו אותם שישה שבועות, באפריל 1978, חזר זהבי לארץ להשתתף במבצע "שלכת" בדרום לבנון, משם לא שב.

בניקורו במרסיי ערך ניר תחרויות ספורט לקהילה היהודית, ובהן ריצת 3000 מטר. הוא קנה גביע למנצח, בו וכה נוספו של מרוץ אחיו עופר. הוא השביע את החברים במרסיי שיערכו את המרוץ מדי שנה, וכשהוא נהרג הם החליטו להעביר את אותו המרוץ לישראל. וכך, מדי שנה, בחודש אוקטובר, החודש בו נולד ניר, תלמידי בתי הספר היסודיים בחדרה את מרוץ "ניר זהבי".

"הזיכרון האחרון שלי ממנו", אומרת אילנה אמו, "הוא משרדה התעופה. אני זוכרת את החיוך המקסים שלא מש מהפרצוף שלו אף פעם, ואחרי שישה שבועות הפרידה הייתה מאוד קשה, למרות שאני מטבעי לא רגשנית. הוא הגיע לארץ, ומיד התקשר לצבא לספר שהוא הגיע. הוא שמע שיש מתיחות והחליט להגיע לבסיס מיד. הוא נסע לבית אליעזר, ורק את התיק מחו"ל ואפילו לא פתח אותו. הוא התלבש בבגדי צבא, וחזר ליחידה שהתאמנה לפעולה בדרום לבנון."

האם אילנה נזכרת בבוקר האחרון שלהם יחד, בו זרקה לאוויר משפט שבדיעבר עורר בה צמרמורת: "התעוררנו לפניו ואחותו הקטנה שרון, שהייתה אז בת שש, התעקשה שנעשה לה יומולדת לפני שהוא נוסע.

אלעד הופר

13/5/05

ראש העיר יפעל להפיכת מרוץ חדרה עייש זהבי למרוץ ארצי

המרוץ ע"ש סרן ניר זהבי ז"ל מתקיים זו השנה ה-27 ברציפות והפך למסורת בחדרה * לאור ריבוי המשתתפים וחשיבות ההנצחה הבטיח ראש העיר לפעול להפיכת המרוץ לאירוע בקנה מידה ארצי

אלפי משתתפים לקחו חלק במרוץ חדרה ע"ש ניר זהבי שהתקיים השבוע.

זו השנה ה-27 ברציפות למרוץ המתקיים לזכר לוחם הצנחנים סרן ניר זהבי ז"ל, מה שהופך את האירוע למרוץ מסורתי של העיר חדרה.

כאלפיים תלמידים מבתי ספר יסודיים ותיכונים מרחבי העיר השתתפו במרוץ, ובנוסף לקחו בו חלק חיילים מיוחדת צבאית של הצנחנים.

12 מקצים המותאמים לגילאי המשתתפים יצאו מנקודת הזינוק במגרש מכבי אל המסלול לאורך רחוב ששת הימים, ולסיום מקצה עממי מרגש ומרשים לאורך קילומטר בהשתתפות כל אלפיים התלמידים והחיילים בו זמנית. בטקס הסיום בירך את

המשתתפים מג"ד בצנחנים, אשר סיפר את סיפור הקרב המר בדרום לבנון שמהלכו נהרג ניר זהבי.

ניר, אשר גדל בבית אליעזר בחדרה, נהרג בשנת 1978 בלבנון, במסגרת שירותו בצבא קבע. לאחר נפילתו הספיד אותו מפקד החטיבה, אשר אמר כי "ניר היה מאלה שבשעת מבחן כל אחד רצה אותו לידו. ניר היה מאלה שאפשר היה לסמוך עליו במאת האחוזים. כשידעו שיש משהו

המשך מעמ' 26

4.11.2009

26 | השבוע בחדרה | גיליון 1906

המשך מעמ' 26

שקשה לעשותו, היה זה ניר שנבחר להיות הראשון".

נדע כי מפקדו בקורס קצינים הקדיש את החוברת "האדם והמלחמה", שהוצאה בשנת 1981 לזכרו של ניר, ואף כתב עליו כ, "בדמותו של ניר שלובים היו חיוניות ומרץ בלתי נלאים, העזה ואומץ ויכולת הגות ומחשבה מבוגרת ופורייה".

בן 28 בלבד היה במותו. השאיר אחריו הורים, שני אחים ואחות. אילנה זהבי, אמו של ניר, הודתה למשתתפי המרוץ ואמרה שמאוד מחמם את הלב לדעת שחדרה מתמידה כבר 27 שנים בהנצחת זכרו של ניר. זהבי הודתה לראש העיר חיים אביטן על קיומו של המרוץ שנה אחר שנה בצורה עירונית ומכובדת.

ראש העיר הודה לזהבי על דבריה ואמר כי אכן הקפיד לקיים את המרוץ כאירוע עירוני, אך לאור ההצלחה וריבוי המשתתפים ולנוכח חשיבות ההנצחה, הוא

המשתתפים ולהתרגשות רבה מצד משפחת זהבי. בתום האירוע חולקו תעודות השתתפות ומגנים וגביעים לרצים.

יעשה כל שביכולתו על מנת שמהשנה הבאה יתקיים המרוץ במכונת ארצית, כלומר יהיה פתוח למשתתפים מכל רחבי הארץ. דבריו של ראש העיר זכו לתשואות של המארגנים

